

Boð eftir Hildur

Hálvt ár eftir, at hon fall við nevndarvali, varð Hildur Patursson at kalla einmælt afturvald til forkvinnu í Føroya Pedagogfelag

Tá árligi aðalfundururin var í Føroya Pedagogfelag í februar mánaði, hendi tað óvæntaða, at Hildur Patursson ikki varð afturvald sum nevndarlimur. Hon hevði verið forkvinna felagsins, síðan felagið varð stovnað.

Men felagið mundi hava brúk fyri henni kortini, tí nú er hon aftur forkvinna í felagnum.

Leygardagin var eykaaðalfundur. Har varð lógin broytt, so formaðurin nú verður valdur beinleiðis. Frammanundan skipaði nevndin seg sjálv.

Síðan februar hevur Arne Jensen verið formaður. Hann legði frá sær sum formaður, men tók við afturvali sum nevndarlimur. Tað gjørdi Kristina Eldevig, Bjørghild í Geil og Gertrud Hjaltalin eisini.

Nevndin hevði eitt uppskot til formann. Hildur Patursson var teirra upp-

skot, og einki annað uppskot varð. At kalla øll av teimum 149 fólkunum á fundinum atkvøddu fyri at

fáa Hildur aftur í formanssessin.

randi

Í februar mánaði fekk Hildur Patursson ein frammaná, tá hon ikki varð afturvald. Men nú fekk hon í staðin herðaklappið

Vikan
íð
ÍÓP

Randi Jacobsen,
blaðkvinna,
skrivar:

Leygardagin vóru tvey ár liðin, síðan vit fingtu tey góðu tíðindini, at fótbóltslandslið okkara hevði vunnið á Eysturriki. Tað var ta ferðina, allir føroyingar blivu í ørviti av ovfarakæti. So smátt eru tey flestu komin yvir tað, og eingin væntar longur, at vit kunnu gera soverðnar skreytir aftur. Sum liðskiparin Jóannes Jakobsen so skilgott segði tað ein dagin í útvarpinum, vit mugu bara gera okkum greitt, at onnur eru sterkari enn vit.

Eingin segði heldur nakað til, at landsliðið ikki fekk frægari úrslit í dystinum mikukvøldið móti Wales enn at tapa seks mál og einki fáa. Hini eru sterkari. Útvarpið fylgir kortini trúliga landsliðinum, tá tað fer uttanlands. Sjónvarpið hevur valt at sita heima. Tað er eisini nógv dýrari hjá sjónvarpinum enn hjá útvarpinum at senda ein tilíkan dyst.

Langt er ímillum, at vit frætta nøkur góð tíðindi, men fríggjadagin fingtu vit knappliga heilt óvæntað ræði yvir undirgrundini. Øll vóru líka bilsin, ikki minst sendinevndin, sum við lögmanni á odda hevði gjørt seg út við alskyns góðum grundgevingum í til fundin í Keypmannahavn.

Tað hevði verið gott við fleiri slíkum góðum tíðindum, nú fólk flest hoykna undir í vónloysi, tí úlitini um frægari lívilíkindi í Føroyum eru so dýpur. Tað fremur ikki júst lívsgleðina dag og dagliga bara at hoyra um virki og skip, ið fara á húsgang, arbeidsløysi og fiskaløysi, hægri skatt og hægri prísir, uttanlandsskuld, svik og vánaliga umsiting umframt ólukkur, ið av og á henda.

Vit, sum hava sum arbeiði at skriva bløðini, halda tað eisini vera tungjandi og troyttandi hvønn einasta dag at skula skriva um neyð og ringar tíðir, hall, tap og endar, ið ikki røkka. Við sjóneyku leita vit eftir søgum um onkran, sum hevur vunnið eina millión, ella onkran, sum fær okkurt at bera til í hesum landinum.

Vit, sum síðan mai mánað hava sitið á Parnassinum á Hotel Hafnia og fylgt Heygdrangsmálinum, eru ikki sørt ávirkað av øllum tí, ið har er komið fram um áttatiárin. Øllum tí, ið vit nú hava fingið rokningina fyri, og sum hevur koyrt hetta landið um koll. Tað hevur tó verið minst líka hugaligt at sita har og fylgt teimum skilaleystu áttati-árunum sum at vera í teimum dýru nítíárunum. Vit kunnu døma áttati-árin. Umstøðurnar í nítíárunum fáa vit illa gjørt nakað við.

Á Parnassinum hava vit javnan næstan gloymt, at har sátu fyra ákærdir menn. Í okkara verð hevur sakarmálið meira verið ein lýsing av, hvat fór fram í áttati-árunum, tá einki var óført. Øll vistu, at samsvar ikki var millum lógir og veruleika, men prógvini høvdu vit ikki fingið, um einki sakarmál varð reist um Heygdrang. Fólk spyrja, um neyðugt var við sakarmálinum, og tey eru spent eftir, hvørjir dómar verða feldir. Dómar eru eitt. Málið hevur longu gjørt tað gagn, at lokið er lyft av einum serligum tíðarskeiði, ið vónandi ongantíð aftur fær sín líka.

Mynd: Jan

Fara so við og við

Tey gomlu trøini í miðbýnum í Havn fækkast í hvørjum. Ódnarstormarnir eru farnir við summum. Onnur detta av øðrum orsökum.

Fyri eini viku síðan datt eitt av teimum gomlu royni-

trønum undir Tinghúsinum - eitt av teimum fáu, ið eftir vóru.

Á myndum frá tíðini, áðrenn Havnar varð latin aftur, stóðu hesi roynitrøini á bakkanum fram við ánni. Áin var har, sum gøtan nú

gongur. Tóri í Hoyvík, býargartnari, heldur, at røturnar á trænum hava fingið skaða, tá teir seinast í fimtiárunum lögdu betongdekkið. Trøini eru so farin, eitt fyri og annað eftir.

Roynitræið verður tó

vanliga ikki stórt eldri enn 100 ára gamalt. Í býnum standa onnur trø av ahomslagnum, sum eru umleið 100 ára gomul. Fáa tey frið, kunnu tey standa minst eina öld aftrat.

Igjár fekk býargartnarin

saðað roynitræið sundur. Hann læt tað liggja í nakrar dagar heilt á vøllinum, so fólk skuldu gevasær farum, at træið nú hvarv úr býarmyndini.

randi

Sosialurin
– altíð á
blettinum!